

Institutiones Canonicae

Schnorrenberg, Anno

Coloniae, 1740

LXVI. Cum non stat per eum, ad quem pertinet, quominus conditio impleatur, haberi debet perinde, ac si impleta fuisset.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62040](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62040)

sibus, puero 8. annorum ac muliere semifatuâ, ac putatio pastore, excommunicato, hæretico, de quo fundatè dubitabatur, an esset Sacerdos (C) cum Cajo fratre uterino Titii, qui novercam Lydvina ante cognoverat, (D) Titius, antequam matrimonium cum Cajo

contummaret, implorat Ordinarium, qui Lydvinam à Cajo separat. (E) Sed cum causa ab utraque parte esset dubia, iudicat pro matrimonio, ex Regula: *in pari causa potior est conditio possidentis.* (F)

RESOLUTIO.

(A) Sponsalia cum Impubere contracta valida, sed infirma erant.

(B) Ideo contrahendo; antequam Titius pubertatis annos attigerit, prætermisissis proclamationibus, tempore interdito, agit contra Jus, quia tamen non agit contra Jus irritans, sed solùm simpliciter prohibens, non est invalidum ex hoc Capite matrimonium.

(C) Ad essentialem matrimonii solemnitatem quicumque testes rationis compotes sufficiunt. Si errore communi putabatur parochus, validè assistebat, Ecclesiâ propter communem errorem cum titulo colorato defectum supplente, dummodò aliàs capax esset. Nec ut Jurisdictionis parochialis quis capax sit, Sacerdotium requiritur, sed sufficit

clericatus. Unde si Clericus communi errore putetur Parochus, non vitiatur contractus.

(D) Ex sponsalibus cum Impubere contractis publicæ honestatis oritur impedimentum. Hinc nullum erat ex hoc capite matrimonium, quamvis Cajo Novercam Lydvina cognoscendo affinitatem cum Lydvina non contraxerit, cum noverca Lydvina non esset consanguinea.

(E) Ordinarius Cajum, si de impedimento non constabat, post contractum matrimonium à Lydvina separare nequibat.

(F) In dubio tamen benè per Reg. 65. pro matrimonio iudicavit.

REGULA LXVI.

Cum non stat per eum, ad quem pertinet, quominus conditio impleatur, haberi debet perinde, ac si impleta fuisset.

Q Uæres primò. Quis hujus Regulæ sensus?

R. D. Schnorrenberg in Reg. Jur.

Et. Quoties in lege, contractu, testamento, aliâve in favorem alicujus factâ

Y

factâ

factâ dispositione appositâ est per eum adimplenda conditio, & is, cui appositâ est, eorum, quæ ad impletionem pertinent, nihil intermittit, perindè haberi debet, ac si conditio adimpleta fuisset. Ratio est: quia cum ad impossibile nemo teneatur, dispositionis author non aliter quàm si conditionem implere possem me obligare voluisse censendus est. Exemplum habemus in *L. fin. C. de condition. insertis*. Titius in testamento disposuit, ut Servus, si hæredi scripto duodecim scuta offerret, post mortem Domini libertatem consequeretur; dum scuta obtulit, quamvis ea hæres acceptare noluerit, liber efficitur, ac si hæres acceptasset.

Quæres secundo, Quæ sunt Regulæ limitationes?

ꝛ. 1mo. Non tenet Regula, si conditio adjecta formam inducat, quod

tunc est, quando constat, vel rationabilis est præsumptio disponentis voluntatem conditionis eventui ita fuisse alligatam, ut ex quacunque demum causa illa non eveniat, dispositionem non valere, & indultum favorem competere non voluerit.

2do. Præsenti Regulæ potissimum locus est in conditione potestativa, hoc est tali, quæ à voluntate ejus, cui apponitur, dependet; non autem tenet Regula in conditione casuali, vel eventuali, cujus eventus à casu pender, aut mixta, quæ partim à voluntate illius, cui appositâ est, partim aliunde dependet. Ut: quis Titio legavit 100. Imperiales, si testatoris filiam ducat, quod si hanc præmortuam non duxerit, legatum amittit, etsi per eum non steterit, quominus conditio adimpleretur. *L. Legatum. 4. C. de condition. insertis*.

REGULA LXVII.

Quod alicui suo non licet nomine, nec alieno licebit.

Quæres primò. Quis hujus Regulæ sensus?

ꝛ. Quæ licitè non fiunt nomine & voluntate propriâ, nec licitè fiunt nomine & voluntate alienâ, nisi ratio prohibitionis proprio duntaxat nomine agenti obsistat. Ratio est: quia in omni negotio pro se & rebus ad se pertinentibus faciliùs quis, quam pro aliis

admittitur. *Can. prohibentur. 14. §. hî tamen. caus. 2. q. 1.* qui ergo pro se agere prohibetur, multò magis ab actione pro aliis repellitur. Exempla sunt: Non solùm in iis, qui Juri naturali & divino repugnant, ut sunt furta, uluræ, perjuria &c. sed etiam in iis, quæ humano Jure prohibentur, alieno nomine agere non licet. Sic simplex Sacerdos

nec